

— учудило се циганчето. — Че защо ти сж магарета? Тъ много ритатъ. По-добре кошницата купи.

— Е, дай я! Колко искашъ за нея?

— Напълни я съ пари. Колкото събере. Паритъ за мене, кошницата за тебе.

— Ти се шегуващъ, — рекълъ търговецътъ. — За праздна кошница толкова пари! Де се е чуло и видѣло!

— Хмъ, тъй ли! — рекло си циганчето.

Мислило то, мислило съ какво да напълни кошницата, отишло на полето и я напълнило съ магарешки бодили. Върнало се при търговеца.

— Ето ти пълна кошница. И нали имашъ магарета, тъкмо ще ги изхранишъ. Дай сега паритъ!

— Гледай го колко е глупавъ! — рекълъ си търговецътъ. — Чакай, азъ ще го науча, ще го изиграя!

И той казалъ на циганчето:

— Добре. Дай кошницата. Ще я купя. Но виждашъ ли оня пѣтелъ въ двора? Ако до довечера запѣе, ще излѣза и ще ти дамъ цѣла кошница пари. Ако не запѣе, кошницата

остава за мене. Съгласенъ ли си?

— Съгласенъ.

Взелъ търговецътъ кошницата и си влѣзалъ радостенъ въ къщи. Неговиятъ пѣтелъ билъ чуденъ. Никакъ не пѣлъ. Запѣвалъ само, ако нѣкой му дръпне гребена.

Останало циганчето на двора при пѣтела. Чака, чака да запѣе, пѣтелътъ не запѣва.

— Пѣй, де! — викнало му циганчето.

Пѣтелътъ мълчи.

— Е, защо се перчишъ сега?